วารสารเพลงดนตรี
MUSIC JOURNAL
Volume 22 No. 6
February 2017
ISSN 0858-9038

Jazz in the Spotlight

Jazzed by the King of Nouveau Swing

The Burtones @ College of Music

TPO V.S. Donald Harrison

9 770858 922069

วารสารเพลงดนตรี
MUSIC JOURNAL
Volume 22 No. 6
Febuary 2017

Editor's Talk

สวัสดีผู้อ่านทุกท่าน

วารสารเพลงดนตรี ขอต้อนรับผู้อ่านในเดือนแห่งความรัก ด้วยกิจกรรม "Music Journal Love Contest" ประกวดคลิปเล่นดนตรี ไม่ว่าจะเล่นเดี่ยว เล่นคู่ หรือเล่นเป็นวง รายละเอียดเพิ่มเติม ติดตามได้จาก Facebook: MusicJournal MusicCollege

ช่วงปลายเดือนมกราคมของทุกปี ทางวิทยาลัยดุริยางคศิลป์จะจัดงาน Thailand International Jazz Conference (TIJC) ซึ่งปีนี้ นับเป็นปีที่ ๙ แล้ว มีกิจกรรมและการแสดงจากวงดนตรีแจ๊สระดับโลกมากมาย ในครั้งนี้มี Donald Harrison นักเป่าแซกโซโฟนแจ๊สชื่อดัง จากเมืองนิวออร์ลีนส์ และ วง The Burtones จากประเทศนิวซีแลนด์ มาสร้างสีสันในงาน ขอเชิญผู้อ่านพลิกไปทำความรู้จักกับศิลปินทั้งคู่ได้จากบทสัมภาษณ์

สำหรับผู้ที่พลาดโอกาสชมการแสดงอันหายากระหว่างวงดนตรีแจ๊สกับวงออร์เคสตร้า สามารถติดตามอ่านบรรยากาศการแสดงได้จากบทความ TPO V.S. Donald Harrison จากคุณนฤตย์ เสกธีระ

นอกจากนี้ บทความชุด "The Bach Journey" จากอาจารย์ฮิโรชิ มะซึชิม่า ได้เริ่มออกเดินทางแล้ว เชิญผู้อ่านติดตามชีวิตของคีตกวีผู้ยิ่งใหญ่แห่งวงการเพลงคลาสสิก

ท้ายที่สุด พลาดไม่ได้กับบทความสาระด้านดนตรีในแง่มุมต่างๆ จากนักเขียนประจำค่ะ

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

เจ้าของ
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
บรรณาธิการบริหาร
สุกรี เจริญสุข
ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
สนอง คลังพระศรี
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ
Kyle Fyr
นิธิมา ชัยชิต

กองบรรณาธิการ
นพีสี เรเยส
พงศ์สิต การย์เกรียงไกร
บวรภัค รุจิเวชนันท์ (นักศึกษาฝึกงาน)
ฝ่ายภาพ
คนึงนิจ ทองใบอ่อน
ฝ่ายศิลป์
จรูญ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม
พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม
ธัญญวรรณ รัตนภพ

เว็บมาสเตอร์
ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง
ฝ่ายสมาชิก
สรวิทย์ ปัญญากุล
สำนักงาน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๓๑๑๓
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicmujournal@gmail.com
พิมพ์ที่
หยินหยางการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๙๐๓ ๘๖๓๖
จัดจำหน่าย
ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

สารบัญ
Contents

Getting Ready

48
Pedagogy Tools for Applied Music Teachers: Adventures in Amateur Blogging
Joseph Bowman
(โจเซฟ โบว์แมน)

Dean's Vision

12
โอกาส ภาวะคุกคาม และความเสี่ยง ของดุริยางคศิลป์
สุกรี เจริญสุข
(Sugree Charoensook)

H.M. the King's Compositions

18
สาระน่ารู้เกี่ยวกับเพลงพระราชนิพนธ์ (ตอนที่ ๔)
กิตติ ศรีเปารยะ
(Kitti Sripaurya)

Jazz Studies

44
แจ๊สล้วนๆ Harmonic Outline ใน Jazz Improvisation (ตอนที่ ๒)
ดริน พันธุมโกมล
(Darin Pantoomkomol)

The Bach Journey

50
ตามรอยเส้นทาง Bach (ตอนที่ ๑)
ฮิโรชิ มะซึชิม่า
(Hiroshi Matsushima)

Interview

60
ป่าไม้ เชิดเกียรติศักดิ์ นักกีตาร์แจ๊สรุ่นใหม่ กับเส้นทางประกวดในโลกโซเชียล
นพดล ถิรธราดล
(Noppadol Tirataradol)

64
Jazzed by the King of Nouveau Swing
An interview with Donald Harrison
Pongsit Karnkriangkrai
(พงศ์สิต การย์เกรียงไกร)

66
The Burtones @ College of Music
Nitima Chaichit (นิธิมา ชัยชิต)

Review

68
TPO V.S. Donald Harrison
นฤตย์ เสกธีระ
(Narit Sektheera)

โอกาส ภาวะคุกคาม และความเสี่ยง ของดุริยางคศิลป์

เรื่อง: สุกรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

โอกาสสร้างประวัติศาสตร์

ณ เวลานี้ (พ.ศ. ๒๕๖๐) วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในฐานะสถาบันการศึกษาดนตรีในประเทศไทย เป็นสถาบันการศึกษาดนตรีที่มีโอกาสสูงมากสถาบันหนึ่ง สูงในความหมายด้านปริมาณ ซึ่งมีโอกาสสูง ใช้งบประมาณสูงในการบริหารจัดการ มีพื้นที่ของวิทยาลัยที่กว้างขวางมาก มีคนทำงานจำนวนมาก มีบทบาทในการสร้างผลงานมาก และอยู่ในสายตาของผู้คนในสังคมสามารถที่จะมองเห็นได้มากด้วย

โอกาสในการหาคนที่มีคุณภาพมาร่วมทำงานจึงทำได้ง่ายขึ้น คนที่เก่งก็จะเลือกทำงานที่มีโอกาส รวมทั้งการเลือกที่เรียนของนักศึกษาที่เป็นคนเก่งดนตรี ก็จะเลือกเข้าเรียนในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีโอกาสมากขึ้น ผู้ให้การสนับสนุน พ่อแม่ผู้ปกครอง มิตรรักแฟนเพลง ที่จะนิยมชมชอบและให้การสนับสนุนก็มีมากขึ้นด้วย แม้กระทั่งหน่วยงานของรัฐหรือหน่วยงานเอกชนที่ต้องการใช้ดนตรีแสดงประกอบกิจกรรมทั้งขนาดเล็กและใหญ่ก็จะใช้บริการวงดนตรีของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (Thailand Philharmonic Orchestra, TPO) ได้แสดงเปิดตัวภาพยนตร์เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ "พรจากฟ้า" ซึ่งวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยได้บรรเลงประกอบภาพยนตร์ทั้งเรื่องเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของภาพยนตร์ไทย

เมื่อวันที่ ๒-๓ ธันวาคม ๒๕๕๙ วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ได้ร่วมมือกับสถานีโทรทัศน์ช่อง ๙ อสมท. และบริษัท โกลบอล อินเตอร์คอมมิวนิเคชั่น จำกัด จัดแสดงดนตรีชื่อ "สายธารพระราชไมตรี" โดยมีนักร้องนักดนตรีอาชีพร่วมแสดง จัดขึ้นที่อาคารมหิดลสิทธาคาร ซึ่งถือว่าเป็นโอกาสที่ดีมากสำหรับนักดนตรีและนักศึกษาของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ในวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๖๐ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (Money Channel) จัดการแสดงรายการ "ยามเย็นกับเพลงของพ่อ" ที่อาคารมหิดลสิทธาคาร ซึ่งบรรเลงโดยวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย มีนักร้องนักแสดงอาชีพเข้าร่วมงาน โดยมีผู้ฟังที่เป็นแขกของตลาดหลักทรัพย์ทั้งหมด ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยนั้น เป็นหุ้นส่วนที่สำคัญในการก่อตั้งวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นต้นมา และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยยังเป็นหุ้นส่วนในการจัดประกวดเซ็ทเทรดเยาวชนดนตรีมา ๑๙ ปีแล้ว การแสดงครั้งนี้ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจึงถือเป็นโอกาสที่สำคัญมากสำหรับวงการดนตรี และวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

นักศึกษาชาวต่างประเทศหรือนักดนตรี ศิลปิน อาจารย์ชาวต่างประเทศ ที่เดินทางมาศึกษา มาทำงาน ก็จะมุ่งมาที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

การทำสัญญาแลกเปลี่ยนระหว่างการศึกษาดนตรีกับสถาบันในต่างประเทศก็จะทำได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมดนตรีที่ต้องการใช้เวที พื้นที่ เครื่องไม้เครื่องมือดนตรี แม้การแสดงที่ต้องการผู้ชมเร่งด่วนก็ต้องใช้บริการของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สถานทูตต่างประเทศที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย เมื่อมีกิจกรรมที่เกี่ยวกับดนตรีเกิดขึ้น ไม่ว่าศิลปินของเขาได้เดินทางเข้ามาในประเทศไทย ต้องการแสดงดนตรี ต้องการเวที ต้องการผู้ชม สถานทูตก็ใช้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นลำดับแรก หรือเมื่อสถานทูตต้องการจัดกิจกรรมดนตรีเพื่อแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม งานวันชาติ วันฉลองครบรอบความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับประเทศนั้นๆ ก็จะใช้บริการดนตรีของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ โดยเฉพาะการแสดงของวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นโอกาสที่ทูตานุทูตเข้าร่วมงานจำนวนมาก ทุกๆ สัปดาห์ที่มีการแสดงก็จะมีผู้ชมที่เป็นท่านทูตหรือผู้แทนจากสถานทูตอย่างน้อยหนึ่งคน ทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล อยู่ในสายตาของชาวต่างประเทศ

ระยะ ๕ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙) วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ลงนามความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาต่างประเทศจำนวนมาก (กว่า ๓๐ สถาบัน) ทั้งในยุโรป อเมริกา จีน และญี่ปุ่น ไม่รวมสถาบันการศึกษาดนตรีในภูมิภาคอาเซียน เพราะว่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นผู้ก่อตั้งและให้การสนับสนุนองค์กรที่ประชุมคณบดีดนตรีของอาเซียน (SEADOM) อยู่แล้ว ทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นที่รู้จักเป็นอย่างดี นักศึกษาจากประเทศอาเซียนก็ได้เข้ามาศึกษาอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม การศึกษาดนตรีของไทยนั้น เราได้ศึกษาประวัติศาสตร์ เรียนรู้ประวัติศาสตร์ อ่านประวัติศาสตร์ แต่สำหรับที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เรามีโอกาสสร้างประวัติศาสตร์จารึกผลงานดนตรีไว้ในแผ่นดินไทยให้คนรุ่นหลังได้ศึกษามากมาย

ภาวะคุกคาม

เนื่องจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เติบโตอย่างรวดเร็ว ก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ อายุได้เพียง ๒๓ ปี แต่ก็ได้ขยายกิจการอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นการเติบโตที่เร็วอย่างน่ากลัวยิ่ง เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วแม้จะดูว่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีความมั่นคงหนักแน่น ในขณะเดียวกันก็มีความเปราะบางอยู่มาก สังคมไทยไม่ได้นับถือดนตรีเป็นเรื่องสำคัญ คนไทยไม่ได้เรียนดนตรีอย่างจริงจังนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเก่งของไทยไม่ได้ทำงานด้านดนตรี แม้วันนี้สังคมจะเปลี่ยนไป คนหันมาสนใจดนตรีมากขึ้น แต่ก็ยังไม่ได้เป็นการวางรากฐานที่หยั่งรากลึกมากนัก

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เดินทางมาถึงจุดเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอีกครั้งหนึ่ง คือ การหมดวาระของคณบดีที่ทำงานมาตั้งแต่เริ่มต้นสร้างวิทยาลัย ในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๖๐ เพราะคณบดีอายุครบ ๖๕ ปี ความจริงก็สมควรแก่เวลาที่ต้องหยุดบทบาทการเป็นผู้บริหาร ตามระเบียบของมหาวิทยาลัยมหิดล ผู้บริหารส่วนงานระดับคณบดี มีวาระดำรงตำแหน่งติดต่อกันได้ ๒ วาระ และเมื่อมีอายุครบ ๖๕ ปี ก็ต้องลงจากตำแหน่ง ทั้งนี้ (คณบดี) ก็รู้ตัวอยู่ เตรียมใจและได้ปรับตัวมาพักหนึ่งแล้ว

เมื่อถึงเวลาจะลงจากตำแหน่ง ก็มีเรื่องสำคัญๆ อยู่หลายเรื่องที่ยังเป็นกังวลทำให้ตกอยู่ในภาวะคุกคาม เรื่องที่หนึ่ง เป็นงานที่ทำค้างคาไว้ คือยังทำไม่เสร็จ เนื่องจากหาเงินมาทำงานไม่ทันสำหรับเวลาที่เหลืออยู่ เรื่องที่สอง คือคนที่ทำงานด้วยกัน เพราะคนส่วนใหญ่ที่อยู่กันมา ก็มีความเชื่อถือและมีความศรัทธาในการทำงาน อาจจะทำให้คนเหล่านี้เสียขวัญไปบ้าง หวั่นไหวไปบ้าง

เรื่องที่สาม คือการหาเงินมาสนับสนุนกิจการ ให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ดำเนินการต่อไปได้ ส่วนเรื่องที่สี่ เป็นเรื่องของอำนาจ เพราะมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นส่วนของราชการ อาศัยอำนาจและใช้อำนาจบังคับบัญชาแบบรัฐ โดยการสั่งงานจากข้างบนลงข้างล่าง เมื่อใดก็ตามที่ผู้มีอำนาจไม่เข้าใจงานศิลปะดนตรี ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ จึงแตกต่างไปจากระบบราชการ ที่มีเสมียนเป็นผู้สั่งการ หากเมื่อใดที่งานของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์เดินเข้าสู่ระบบราชการ เมื่อนั้นก็จะเดินต่อไปได้ยาก

เรื่องสุดท้าย เป็นภาวะที่คุกคามโอกาส โอกาสจะน้อยลงเมื่อการตัดสินใจช้า หรือการวางแผนช้า สำหรับความเป็นสากลนั้น ต้องวางแผนล่วงหน้า ๒-๓ ปี เมื่อวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้พัฒนาตัวเองให้มีความเป็นนานาชาติทางวัฒนธรรมและวิถีชีวิตมากขึ้น มาตรฐานของคุณภาพเป็นเรื่องที่ยอมรับกันแล้ว การเตรียมงานต่างๆ ก็ต้องเตรียมตัว ๒-๓ ปีล่วงหน้าเหมือนอย่างเขาด้วย ซึ่งในระยะเวลานี้ จะตกลงอะไรกับงานระหว่างประเทศก็ไม่ได้ ทำได้แต่ในช่วงเวลาที่มีเท่านั้น (สิ้นกันยายน ๒๕๖๐) ไม่สามารถที่จะเตรียมล่วงหน้าในปีต่อๆ ไปได้ เพราะต้องคอยการตัดสินใจของคณบดีคนใหม่

ความกังวลทำให้ตกอยู่ในภาวะคุกคาม เพราะการที่จะสร้างงานให้สำเร็จนั้นยากและต้องใช้เวลานาน ยิ่งการสร้างการศึกษาดนตรี เด็กก็ต้องฝึกซ้อมเพื่อให้เป็นนักดนตรีที่เก่งอยู่ในระดับนานาชาติ ความพยายามที่จะสร้างคนไปอยู่ในระดับแนวหน้านั้นทำได้ยากยิ่ง ซึ่งต้องใช้เวลาสร้าง คนแล้วคนเล่า บางคนทำได้ระดับหนึ่งก็เสียคนเสียก่อน บางคนทำได้ระดับเกือบจะดี แต่ก็มีเงื่อนไขของครอบครัว ก็ต้องเลิก ซึ่งมาถึงวันนี้ (๒๓ ปี) ก็มีคนเก่งให้เลือกมากขึ้น

ในกรณีที่คนใดคนหนึ่งต้องการจะทำลาย การทำลายใช้เวลาเพียงนิดเดียว แค่พริบตาก็สามารถทำลายทุกอย่างได้ราบคาบ เมื่อถูกทำลายแล้วก็ยากที่จะฟื้นตัวขึ้นมาได้ โดยเฉพาะประเทศไทยไม่แข็งแรงในด้านสังคม วัฒนธรรม การศึกษา การเมือง เศรษฐกิจ เพราะผู้มีอำนาจสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงหรือทำลายอะไรก็ได้ทั้งนั้น ทั้งนี้ ประเทศไทยยังอยู่ในข่ายของประเทศด้อยพัฒนาอยู่ ซึ่งเป็นประเทศที่มีการปฏิวัติเป็นลำดับ ๒ ของโลก เป็นประเทศที่มีวันหยุดมากเป็นลำดับที่ ๒ ของโลกด้วย

เมื่อมาดูภาวะคุกคามในเรื่องงานนั้น ยังมีงานอยู่จำนวนหนึ่งที่ทำไม่เสร็จ ความจริงงานถ้าอยากจะทำก็คงมีงานให้ทำอยู่ตลอด ทำงานอย่างไรก็มีงานทำไม่หมด เดิมก็ตั้งใจที่จะทำงานตามที่วางแผนไว้ให้เสร็จ เมื่อหมดเวลางานก็จะเสร็จงานพอดี เพื่องานจะได้ไม่เป็นภาระของคนอื่นๆ ต่อไป แต่เนื่องจากเมื่อเริ่มงานไปแล้ว มีอุปสรรคมากเกินกว่าที่คิดไว้ จึงทำงานได้ไม่เสร็จตามที่ตั้งความหวังไว้ เมื่อถึงเวลาเปลี่ยนคณบดีแล้ว ทำให้มีการเปลี่ยนงาน เปลี่ยนทิศทาง เพราะความจำเป็นและความต้องการเปลี่ยนไป งานเดิมที่ได้เริ่มไว้ก็อาจจะไม่จำเป็น ทำให้งานที่ค้างไว้เหล่านั้นสะดุดและเดินต่อไปไม่ได้ ซึ่งขอยกตัวอย่าง ดังนี้

วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (Thailand Philharmonic Orchestra, TPO) เป็นวงดนตรีที่มีฝีมือสูง เป็นวงดนตรีอาชีพที่อยู่กับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ก่อร่างสร้างตัวมา ๑๒ ปี ได้แสดงมาแล้วไม่น้อยกว่า ๕๖๐ ครั้ง แต่ละปีก็ต้องใช้เงินจำนวนสูงมาก (๓๐ ล้านบาท) ซึ่งเป็นภาระต่อวิทยาลัยดุริยางคศิลป์อย่างมาก หากคณบดีคนต่อไป เห็นว่าวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญและไม่จำเป็น ต้องการที่จะตัดภาระความรับผิดชอบ ตัดค่าใช้จ่ายออกจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ก็ย่อมทำได้

การตัดค่าใช้จ่าย เป้าหมายต้นๆ ก็น่าจะตัดวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยออกไป ไม่ว่าจะอ้างด้วยเหตุผลใดๆ ก็ย่อมฟังขึ้นทั้งนั้น อาทิ ใช้เงินเยอะ ไม่ใช่ธุระหรือหน้าที่ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ วงดนตรีอาชีพใช้งบประมาณที่ใหญ่เกินตัว วงดนตรีอาชีพเป็นหน้าที่ของรัฐหรือของสังคมไทยหรือเป็นหน้าที่ของกระทรวงวัฒนธรรม ในสังคมไทยนั้นก็มีวงดนตรีอาชีพอยู่แล้วหลายวง อาทิ วงดุริยางค์กรมศิลปากร วงดุริยางค์ราชนาวี วงบางกอกซิมโฟนี ฯลฯ

ทางเลือกและทางออกที่พยายามจะทำให้เสร็จก็คือ ความพยายามที่จะให้วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยพัฒนาขึ้นเป็นองค์การมหาชน เพื่อจะให้เป็นวงดนตรีอาชีพ เป็นวงดนตรีของชาติ รับผิดชอบโดยตรงรับงบประมาณจากรัฐ เป็นหุ้นส่วนของสาธารณะ เพื่อการสนับสนุนวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ไม่เป็นภาระของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล อีกต่อไป และวงดนตรีก็จะเป็นเครื่องหมายความเจริญของประเทศที่ยั่งยืนต่อไป เพราะถ้าวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยได้เป็นองค์การมหาชน ก็จะช่วยให้การพัฒนาวงดนตรี อาชีพนักดนตรี รายได้ของนักดนตรี การสร้างผลงานของวงดนตรีทำได้ง่ายขึ้น อาคารมหิดลสิทธาคารก็จะมีวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยแสดงเป็นประจำได้

แต่ถ้าหากวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยไม่สามารถผ่านเข้าไปเป็นองค์การมหาชนได้ ก็จะเป็นภาระของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณบดีคนต่อไป ในการที่จะหารายได้มาสนับสนุนวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย การดำเนินกิจกรรมดนตรีก็จะตกอยู่ในภาวะที่ลำบากได้

สถาบันวงดุริยางค์ (Orchestra Academy) ก็เป็นภาระที่ยากอีกงานหนึ่ง ซึ่งผู้ให้การสนับสนุนดนตรี (คุณพรเทพ พรประภา) เห็นความสำคัญเรื่องดนตรีอย่างยิ่ง จึงบริจาคที่ดิน ๕๑ ไร่ ที่เมืองพัทยา แถมได้บริจาคเงินสดอีก ๖๐ ล้านบาท และได้ชักชวนให้ธนาคารกรุงเทพร่วมให้การสนับสนุนอีก ๓๐ ล้านบาท รวมเป็นเงิน ๙๐ ล้านบาท ซึ่งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้ดำเนินการว่าจ้างบริษัทออกแบบเสร็จเรียบร้อยแล้ว เป็นแบบที่สมบูรณ์ แต่ปัญหามีอยู่ว่า ความสมบูรณ์ของแบบต้องใช้งบประมาณในการก่อสร้าง ๕๐๐ ล้านบาท ซึ่งก็เป็นภาระที่หนักอึ้งสำหรับเวลาที่เหลือและคณบดีคนต่อไป

เมื่อวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยสามารถผ่านเข้าไปเป็นองค์การมหาชนได้ ก็ยังสามารถที่จะสร้างวงดนตรีเยาวชน (Thailand Philharmonic Youth Orchestra, TPO Youth) ซึ่งสามารถที่จะใช้สถาบันวงดุริยางค์ (Orchestra Academy) ที่พัทยาเป็นสถานที่ฝึกซ้อมได้อย่างเต็มที่

ถ้าหากคณบดีคนใหม่ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ไม่ต้องการจะเป็นภาระหรือการก่อหนี้ผูกพัน ก็สามารถที่จะยกเลิกโครงสถาบันวงดุริยางค์นี้ได้ โดยคืนทรัพย์สิน (ที่ดินและเงิน) กลับให้แก่ผู้บริจาค แม้จะเป็นการเสียหน้าอย่างมากของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล แต่เมื่อไม่สามารถจะบริหารให้โครงการสำเร็จได้ ก็ต้องตัดสินใจในสิ่งที่จะไม่เป็นภาระ

อย่าลืมว่า โอกาสเข้ามาพร้อมๆ กับภาวะคุกคาม เข้ามาพร้อมๆ กับความเสี่ยง ต้องอาศัยคนที่คิดการใหญ่ ใจถึง กล้าตัดสินใจ กล้าได้และกล้าเสี่ยงเท่านั้น ผู้นำที่กล้าหาญก็จะประสบความสำเร็จ ยิ่งกิจกรรมที่ต้องเสี่ยงมากก็จะประสบความสำเร็จมากด้วย โอกาสที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและเกี่ยวข้องกับส่วนรวมนั้น มีโอกาสที่จะสร้างความสำเร็จได้สูง เพราะไม่มีใครทำอะไรเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษาในเมืองไทยมากนัก

มิวสิกมิวเซียมอุษาคเนย์ (ASEAN Music Museum) อาคารพิพิธภัณฑ์ดนตรีภูมิภาคอุษาคเนย์ ซึ่งก็เป็นโครงการที่ใหญ่มาก ดำเนินการโดยวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เริ่มก่อสร้างและ

วางศิลาฤกษ์เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ โดยอธิการบดีในสมัยนั้น (ศาสตราจารย์คลินิก นายแพทย์ปิยะสกล สกลสัตยาทร) ซึ่งการก่อสร้างดำเนินไปแล้วเกินครึ่ง เหลือที่จะต้องหางบประมาณก่อสร้างอีก ๔๐๐ ล้านบาท เพื่อจะใช้ในการสร้างให้แล้วเสร็จ มิวสิกมิวเซียมอุษาคเนย์เป็นเรื่องของคนที่รู้เท่านั้น ที่จะดำเนินให้ไปในทิศทางที่ถูกได้ หากเดินผิดทาง มิวสิกมิวเซียมอุษาคเนย์ก็จะไปไม่รอด ซึ่งมีตัวอย่างพิพิธภัณฑ์ในประเทศไทยจำนวนมากที่ไม่ประสบความสำเร็จ กลายเป็นห้องเก็บของ เพราะคนทำไม่รู้และคนที่รู้ก็ไม่ได้ทำ แม้ตัวอย่างพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติก็ยังเอาของให้เอกชนนำไปตั้งแสดงในศูนย์การค้า ซึ่งบ่งบอกถึงความล้มเหลวของพิพิธภัณฑ์ไทย

มิวสิกมิวเซียมอุษาคเนย์นั้น ควรจะสร้างเสร็จไปแล้วเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๘ แต่เนื่องจากเกิดความขัดแย้งกับผู้บริหารมหาวิทยาลัย เมื่อรู้สึกอายตัวเองมากที่มีเจ้านาย อธิการบดีดำรงตำแหน่ง ๒ ตำแหน่ง คือ อธิการบดีหนึ่ง และยังไปดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย ทำให้มีผลกระทบคือทางฝ่ายบริหารได้ตัดงบประมาณก่อสร้าง (คำขอ) มิวสิกมิวเซียมอุษาคเนย์ (ปีงบประมาณ ๒๕๕๖-๒๕๕๗) ออก ดังนั้น การก่อสร้างมิวสิกมิวเซียมอุษาคเนย์ จึงค้างมากระทั่งปัจจุบันนี้

เรื่องที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่ง คือ เรื่องคน สำหรับคนที่ทำงานก็เป็นเรื่องใหญ่มากเป็นหัวใจของการพัฒนาทีเดียว เพราะคนที่รับเข้ามาทำงานที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ระยะเวลา ๒๓ ปี ปัจจุบันก็มีคนเข้ามาทำงานอยู่จำนวนมาก อาจารย์ ๑๓๗ คน พนักงาน ๒๐๐ คน นักดนตรี ๙๓ คน และนักศึกษา ๑,๓๐๗ คน ซึ่งคนเหล่านี้ก็มีญาติพี่น้องเข้ามาเกี่ยวข้อง สำหรับสังคมไทยนั้น ราคาของความน่าเชื่อถือเป็นเรื่องที่สำคัญสูงมาก ถ้าหากว่า ผู้บริหารวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ขาดความน่าเชื่อถือจากคนในสังคมแล้ว ก็จะดำเนินกิจการต่อไปได้ยากมาก เพราะว่าความน่าเชื่อถือทำให้มีผู้สนับสนุนกิจกรรมการศึกษาดนตรี

การฝึกอบรม ประชุม สัมมนา ของฝ่ายบุคคลที่จัดขึ้นนั้น ไม่สอดคล้องกับความต้องการของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์แต่อย่างใด เพราะการรับคนเข้ามาทำงานที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เราต้องการคนที่ทำงานอย่างมืออาชีพ (เสียสละ ขยัน เห็นประโยชน์ส่วนรวม รักองค์กร ต้องการมาทำงาน) วัดผลกันที่ผลงาน ค่าตอบแทนขึ้นอยู่กับผลงาน เวลาที่ทำงานก็แตกต่างไปจากระบบราชการ เพราะเป็นระบบให้บริการเสียส่วนใหญ่

ส่วนการฝึกอบรม ประชุม สัมมนาของฝ่ายบุคคลของราชการ เน้นสิทธิและผลประโยชน์เป็นหลัก ซึ่งทำให้คนเห็นแก่ตัวและขี้เกียจ มุ่งที่จะเรียกร้องสิทธิ เรียกร้องผลประโยชน์ เมื่อวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ส่งคนเข้าไปฝึกอบรม ประชุม สัมมนา แล้วกลับมาทำงาน ก็จะกลายเป็นคนที่เห็นแก่ตัวและเรียกร้องผลประโยชน์ตามวิธีการฝึกอบรมของวิทยากร จนวิทยาลัยต้องยกเลิกการส่งคนเข้าไปฝึกอบรม ประชุม สัมมนา ซึ่งเป็นความขัดแย้งระหว่างองค์กรทั่วไปที่ยังมีวิถีชีวิต ดำเนินกิจการเป็นส่วนราชการอยู่ ส่วนที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์นั้น ได้เปลี่ยนวิถีชีวิตและการจัดการหมดแล้ว ที่น่าเป็นห่วงก็คือ หากเมื่อใดฝ่ายบริหารใช้อำนาจว่า บุคลากรทุกคนจะต้องผ่านการฝึกอบรม ประชุม สัมมนาจากฝ่ายบุคคล เมื่อนั้นการทำงานก็จะถอยหลังเข้าสู่ระบบราชการเหมือนเดิม ซึ่งมีแต่คนไม่กระตือรือร้นและเรียกร้องผลประโยชน์ตามสิทธิ โดยไม่คำนึงถึงหน้าที่แต่อย่างใด

เรื่องที่กังวลอีกเรื่องหนึ่ง คือ เรื่องเงิน วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ตกเป็นลูกหนี้ของมหาวิทยาลัยมหิดล แม้จะไม่มีความผิดชอบทางนิตินัย แต่เมื่อขึ้นชื่อว่าเป็นหนี้แล้วก็คือ "ไม่มีเกียรติและเชื่อถือไม่ได้" หนี้ทำให้เสียชื่อ บุคลากรในมหาวิทยาลัยมหิดลรู้ว่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์เป็นหนี้ ไม่มีเงินใช้หนี้ ก็ทำให้ไม่มีใครเชื่อถือ

หากดูจากภาพลักษณ์ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์แล้ว จะพบว่าเป็นหน่วยงานที่มีรูปสวยและรวยทรัพย์ มีราคาของความน่าเชื่อถือสูง ไม่มีใครเชื่อว่ายากจน จนกว่าจะได้ดูบัญชีเงิน ก็จะรู้ความจริงว่าไม่มีเงิน แถมยังเป็นพวกที่ "หาเช้ากินเช้า" ไม่ได้ "หาเช้ากินค่ำ" ด้วยซ้ำไป

หากการลงจากตำแหน่งคณบดี (คนปัจจุบัน) โดยที่ยังใช้หนี้ไม่หมด ก็จะเป็นภาวะคุกคามและอาจจะลามไปเรื่องอื่นๆ ได้อีกมาก แต่หากจะต้องเลือกนำเอาเงินสดไปจ่ายหนี้ หรือจะเอาเงินไปจ่ายเงินเดือนพนักงาน ระหว่างเงินใช้หนี้กับเอาเงินไปจ่ายเงินเดือน ก็ต้องเลือกเอาเงินไปจ่ายเงินเดือนก่อน เพราะถ้าไม่จ่ายเงินเดือนพนักงาน วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ก็จะหมดอนาคตทันที ส่วนหนี้ที่เป็นอยู่กับมหาวิทยาลัยมหิดล ก็ยังเป็นหนี้ต่อไปได้ เพราะมหาวิทยาลัยมหิดลไม่สามารถที่จะนำหนี้ไปฟ้องศาลได้ เพราะว่าจะเป็นการประจานกันทั้งมหาวิทยาลัย

เรื่องของผู้มีอำนาจ สถาบันการศึกษาไทยขึ้นอยู่กับผู้มีอำนาจเป็นลำดับแรก ความเจริญของการศึกษาทั้งหลายก็ขึ้นอยู่กับผู้มีอำนาจเท่านั้น ผู้นำการศึกษาที่เก่งก็จะทำให้การศึกษาเจริญ หากผู้นำการศึกษาไม่เก่ง การศึกษาก็ไม่เจริญ ยิ่งอำนาจของสังคมไทยเป็นอำนาจที่รวมศูนย์อยู่ที่ยอดเจดีย์ ยิ่งทำให้ระบบการศึกษามีความเสี่ยงสูงมาก เสี่ยงไปในทางที่ไม่เจริญ

อำนาจเป็นเรื่องที่ต้องสั่งการจากข้างบนลงข้างล่าง ผู้มีอำนาจที่อยู่ข้างบนก็จะสั่งการลงไปข้างล่าง หากผู้ที่สั่งการไม่มีความรู้ ไม่มีความเข้าใจ เข้าใจผิดๆ ขาดประสบการณ์ ก็ทำลายการศึกษาลงอย่างสิ้นเชิง หรือไม่สามารถที่จะพัฒนาได้ การศึกษาของไทยที่มีปัญหาอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะขาดผู้นำทางการศึกษาที่ดี

ส่วนการศึกษานั้น เป็นความงอกงามจากข้างล่างขึ้นไปข้างบน เหมือนกับการปลูกต้นไม้ที่งอกจากรากไปสู่ลำต้นและก้านใบ ซึ่งจะเห็นว่า อำนาจกับการศึกษานั้น สวนทางกัน การศึกษาต้องใช้เวลามากเพื่อจะดูแลประคับประคอง

ให้ค่อยๆ เติบโตขึ้น ยิ่งดนตรีและศิลปะเป็นเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ เป็นเรื่องของจินตนาการ ก็ยิ่งต้องใช้เวลามาก ในทางกลับกัน อำนาจนั้นสั่งการได้รวดเร็ว อำนาจเป็นตัวทำลายความคิดสร้างสรรค์ด้านบวก แต่จะสนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ด้านลบแทน

ความเสี่ยง

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งอยู่บนความเสี่ยงสูง ซึ่งส่วนใหญ่คนจะรู้สึกกลัวกับความเสี่ยง แต่ความเสี่ยงเท่านั้นที่จะประสบความสำเร็จ คำว่า "เจ๋ง" หรือ "สุดยอด" มีรากฐานมาจากความเสี่ยง

การพัฒนาคนของกองทรัพยากรบุคคลเป็นการพัฒนาสวนทางกับการทำงานของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ดังได้กล่าวไว้แล้ว เนื่องจากการได้เงินมาของมหาวิทยาลัยซึ่งมีงบประมาณแผ่นดิน การได้คนมาก็มีคุณภาพที่ไม่ท้าทายนัก แต่อาศัยการใช้ "สิทธิและผลประโยชน์" เป็นเครื่องล่อใจ ทำให้คนอยากเข้าทำงานกับมหาวิทยาลัย เพราะไม่ต้องต่อสู้ เป็นมนุษย์เงินเดือนประจำ มีความมั่นคงสูง มีความเสี่ยงต่ำ

ในขณะที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ต้องหาเงินเอง ต้องการคนที่ทำงาน แม้จะจ่ายเงินไม่สูงนัก แต่ก็ไม่มีผลประโยชน์อย่างอื่นๆ เทียบเคียงกับมหาวิทยาลัยไม่ได้ กล่าวคือ ต้องทำงานหนักกว่าซึ่งได้ผลประโยชน์น้อยกว่า แต่จะได้ฝีมือ ได้ความสามารถ และได้ประสบการณ์เป็นเครื่องประกันติดตัวว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถสูง ซึ่งก็ยังมีคนไม่มากนักที่คิดทำงานและรักที่จะทำงานอย่างนี้ มีคนไทยส่วนน้อยที่จะขยันทำงานและรับผิดชอบหน้าที่ ส่วนใหญ่ยังรักความสบาย รักความมั่นคง รักที่จะรับเงินเดือนประจำ มีโอกาสสังสรรค์เฮฮา

เรื่องของคนที่เก่งในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จึงเป็นความเสี่ยงที่สูง ที่จะรักษาคนเก่งเอาไว้ได้ เพราะคนที่เก่งเหล่านี้สามารถย้ายไปอยู่ที่อื่นๆ ได้อย่างสบาย และทุกส่วนงานก็อ้าแขนรับ เพราะเป็นคนที่มีความสามารถและมีศักยภาพสูง จนกว่าเมื่อย้ายไปแล้วกลายเป็น "ตายยืนต้น" (Death Wood) จึงสำนึกว่าชีวิตไม่สนุกอีกต่อไป ไม่มีความกระตือรือร้นอีกต่อไป

เทศกาลดนตรีแจ๊สเพื่อการเรียนรู้

ระหว่างวันที่ ๒๗-๒๙ มกราคม ๒๕๖๐ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยสาขาวิชาดนตรีแจ๊ส ได้จัดเทศกาลดนตรีแจ๊สเพื่อการเรียนรู้ ซึ่งปีนี้ได้จัดงานติดต่อกันเป็นปีที่ ๙ แล้ว มีวงดนตรีแจ๊สเข้าร่วมงาน ๖๕ วง มีเวทีอยู่ ๕ เวที สำหรับปีนี้มีบรรยากาศที่ดี อากาศเย็นน่านั่งฟังเพลง มีมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนดนตรีและหน่วยงานที่มีกิจกรรมดนตรีจำนวนมากมาร่วมงาน

การแสดงของวงดนตรีในปีนี้ เนื่องจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ เสด็จสวรรคต เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ วงดนตรีทุกวงต่างก็พร้อมใจกันเล่นบทเพลงพระราชนิพนธ์ บ้างก็เป็นเพลงร้อง บ้างก็เป็นเพลงบรรเลง ซึ่งก็พบว่า บทเพลงพระราชนิพนธ์ เป็นรากฐานสำคัญสำหรับการศึกษาดนตรีแจ๊สในประเทศ

"ดนตรีช่วยขจัดความเจ็บปวดในระหว่างวัน" เป็นพระราชปรารภที่พระองค์รับสั่งเอาไว้ มีบทเพลงพระราชนิพนธ์ที่ได้พระราชทานให้แก่ปวงชนชาวไทยทั้ง ๔๘ บทเพลง

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ทรงเป็นผู้นำดนตรีแจ๊ส และได้ทรงวางรากฐานการศึกษาดนตรีแจ๊สในประเทศไทย ทรงเป็น "พระบิดาแห่งดนตรีแจ๊สไทย" บทเพลงพระราชนิพนธ์เป็นเนื้อหาดนตรีแจ๊สที่สำคัญมากที่นักศึกษาจะต้องศึกษาและสืบทอดต่อไป เป็นคัมภีร์ของนักดนตรีแจ๊สรุ่นต่อๆ ไป พระองค์ทรงเล่นดนตรีแจ๊สด้วยพระองค์เอง และพระราชทานดนตรีของพระองค์ให้แก่พสกนิกรชาวไทย

วันนี้สถาบันการศึกษาดนตรีของ

ไทยสามารถที่จะผลิตบุคลากรดนตรีขึ้นมาทดแทนชาวต่างชาติได้อย่างน้อยร้อยละ ๔๐ ซึ่งได้ยึดพื้นที่ในสถานประกอบการไปแล้ว อุตสาหกรรมบันเทิง ซึ่งมีนักร้อง นักดนตรี นักแสดง นักเทคโนโลยีดนตรี นักธุรกิจดนตรี อาชีพดนตรีได้คืนกลับมาอยู่ในมือคนไทยยุคใหม่มากขึ้น ทั้งมีฝีมือดนตรีสูงขึ้น รู้ภาษามากขึ้น ต่อรองกับนายจ้างได้มากขึ้น ปัจจุบันศิลปินไทยไม่ได้ขี้เหร่อีกต่อไป

เทศกาลดนตรีแจ๊สแห่งการเรียนรู้ ที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ ๑๐ โมงเช้า กระทั่ง ๕ ทุ่ม ทุกวัน มีการแสดงดนตรีของวงดนตรีต่างๆ มีการแข่งขันระดับนักเรียนและระดับอาชีพ ซึ่งก็มีนักศึกษาจากสถาบันการศึกษาต่างๆ เข้าร่วมแข่งขัน ที่สำคัญก็คือ นักเรียนดนตรีมีฝีมือสูงจนเหลือเชื่อ ในระดับนักศึกษาเด็กระดับเตรียมอุดมดนตรี (มัธยมศึกษาปีที่ ๕) ได้รับรางวัลชนะเลิศ ในระดับมืออาชีพนั้น นักดนตรีจากเกาหลี ซึ่งได้มาร่วมงานแข่งขัน ๒-๓ ปีแล้วเช่นกัน เป็นผู้ที่ได้รางวัลชนะเลิศ

สำหรับความพิเศษของเทศกาลดนตรีแจ๊สแห่งการเรียนรู้ในปีนี้ นอกจากมีวงดนตรีและนักดนตรีเก่งๆ แล้ว ยังมีการสาธิตดนตรีแจ๊สโดยนักดนตรีระดับดังๆ ของโลก เพื่อให้เด็กได้สัมผัสคนระดับโลกโดยไม่ต้องวิ่งไปหาโลก แต่มีคนระดับโลกมาหาในเมืองไทย โดยหวังว่าสักวันหนึ่งเด็กไทยที่ได้เห็นคนที่มีฝีมือระดับโลกจะได้สร้างแรงบันดาลใจ ได้พัฒนาตนเอง ได้เป็นนักดนตรีระดับโลกได้ในอนาคต

โลกในวันนี้และโลกในอนาคต เป็นโลกของคนที่มีกึ๋นเท่านั้น คนก็จะเอากึ๋นออกมาขายให้แก่กัน กึ๋นคือการผสมผสานกันระหว่างความสามารถบวกกับความคิดสร้างสรรค์เพื่อที่จะสร้างสิ่งใหม่ๆ ออกมาเป็นสินค้า วิชาดนตรีและศิลปะก็จะเป็นรากฐานของกึ๋นทั้งหลาย วันนี้การศึกษาไทยได้เข้าไปถึงกึ๋นแล้ว

สิ่งหนึ่งที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้นำเสนอเพิ่มในเทศกาลดนตรีแจ๊สแห่งการเรียนรู้ คือ การเอาดนตรีแจ๊สและดนตรีคลาสสิกมาผสมกัน แล้วมานำเสนอใหม่ในสังคมไทย แม้จะเป็นของเก่าแล้วทั้งในอเมริกาและยุโรป แต่ในเมื่อสังคมไทยยังไม่เคยมีและทำได้ยาก เพราะทั้งแพง ยาก และไม่พร้อม

บริษัทโทรทัศน์ (Voice TV) เข้ามาบันทึกรายการแสดงตลอดทุกวัน เพื่อนำไปเสนอให้ประชาชนทั่วไปได้ชมกันต่อไป ในขณะเดียวกันก็มีประชาชนทั่วไปช่วยกันส่งคลิปไปตามพรรคพวกเพื่อนฝูง ทำให้เทศกาลดนตรีแจ๊สแห่งการเรียนรู้เผยแพร่ออกสู่ประชาชนในวงที่กว้างมากทั้งในและต่างประเทศ

ปลายเดือนมกราคม ๒๕๖๐ มีข่าวดีที่นายป่าไม้ เชิดเกียรติศักดิ์ ศิษย์เก่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งเคยเข้าประกวดระดับอาชีพงานเทศกาลดนตรีแจ๊สแห่งการเรียนรู้ (พ.ศ. ๒๕๕๘) ได้รับรางวัลการประกวดผ่านยูทูปเป็นลำดับที่ ๓ ของโลก ซึ่งทำให้งานเทศกาลดนตรีแจ๊สแห่งการเรียนรู้เป็นที่รู้จักในระดับนานาชาติมากยิ่งขึ้น แน่นอนว่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ก็ย่อมได้รับอานิสงส์ไปด้วย

การคัดเลือกนักดนตรีทีพีโอ

วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (Thailand Philharmonic Orchestra, TPO) มีอายุ ๑๒ ปีแล้ว ซึ่งมีกระบวนการที่จะพัฒนาคุณภาพของวงดนตรีอย่างต่อเนื่อง สิ่งที่ทำเป็นประจำก็คือ การคัดเลือกนักดนตรีใหม่ เพราะเมื่อสิ้นสุดฤดูกาลแสดง หรือมีการเปลี่ยนระบบเงินเดือน ก็ต้องคัดเลือกนักดนตรีใหม่ ซึ่งนี้เป็นครั้งที่ ๗ แล้ว

การผลักดันเพื่อให้วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยเป็นองค์การมหาชนนั้น ก็มีกระบวนการ อาทิ การทำประชาพิจารณ์ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ผู้มีส่วนได้เสีย ซึ่งได้จัดทำประชาพิจารณ์เมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๐ มีผู้ที่เกี่ยวข้อง วงดนตรีอาชีพต่างๆ สถาบันการศึกษา องค์กรที่เกี่ยวกับดนตรี ประมาณ ๕๐ องค์กร เข้าร่วมให้ความเห็นในการจัดตั้งเป็นองค์การมหาชน

ในการจัดคัดเลือกนักดนตรีใหม่ทั้งวง (๙๓ คน) เป็นเรื่องใหญ่สำหรับนักดนตรี ซึ่งก็ไม่มีใครชอบที่จะถูกจัดให้มีการคัดเลือกบ่อยๆ เพราะการคัดเลือกเป็นการสร้างความเครียดให้กับนักดนตรี ต้องเตรียมพร้อม ต้องมีการฝึกซ้อมอย่างหนัก เพราะตำแหน่งในวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยมีความหมายต่อชีวิต เพราะเป็นวงดนตรีอาชีพและมีเงินเดือนที่สูงขึ้นไปอีก ทำให้มีผู้เข้าแข่งขันคัดเลือกมากขึ้น

ในการจัดคัดเลือกนักดนตรีใหม่ คณะกรรมการ ๓ คน ประกอบด้วย (๑) ผู้อำนวยการดนตรี (๒) ผู้จัดการวงดนตรี (๓) ผู้ควบคุมวงดนตรี ๒ คน โดยการคัดเลือกจากนักดนตรีที่ทำงานมาแล้วกับทีพีโอ ๖ ปี (๔) ตัวแทนนักดนตรี ๓ คน โดยการคัดเลือกจากนักดนตรีที่ผ่านการทำงานมาแล้วกับทีพีโอ ๖ ปี

การคัดเลือกนักดนตรีใหม่ จะจัดขึ้นระหว่างวันที่ ๑-๕ เมษายน ๒๕๖๐ ที่อาคารวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา โดยที่ผู้ผ่านการคัดเลือกก็จะเริ่มทำงานกับวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยทันที ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๐ เป็นต้นไป หวังว่าในการคัดเลือกครั้งนี้ สามารถที่จะเซ็นสัญญากับนักดนตรีได้ถึง ๕ ปี โดยมีระยะเวลาทดลองทำงาน ๖ เดือน

ถึงแม้ว่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล จะมีโอกาสอย่างมาก มีภาวะคุกคามที่น่ากลัว มีความเสี่ยงสูงที่สามารถจะทำให้โอกาสต่างๆ ที่มีอยู่ล่มลงได้ แต่เชื่อว่าคุณภาพของงาน ความสำเร็จที่ปรากฏ สามารถที่จะล้มล้างภาวะคุกคามและความเสี่ยงลงได้ ซึ่งต้องอาศัยฝีมือเท่านั้น ในที่สุด ภาวะคุกคามและความเสี่ยงที่สูงก็จะกลายเป็นโอกาสที่สำคัญสำหรับการทำงานต่อไป

ป่าไม้ เชิดเกียรติศักดิ์
นักกีตาร์แจ๊สรุ่นใหม่ กับเส้นทางประกวดในโลกโซเชียล

เรื่อง: นพดล ถิรธราดล (Noppadol Tirataradol)
อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีแจ๊ส
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ปัจจุบันโซเชียลมีเดียมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันต่อผู้คนในทุกสาขาวิชาชีพเป็นอย่างมาก กิจกรรมต่างๆ ได้ถูกขับเคลื่อนด้วยโซเชียลมีเดียอย่างรวดเร็วและเป็นวงกว้าง แม้แต่กิจกรรมการแข่งขันทางด้านดนตรี เช่น รายการประกวดแข่งขันที่มีชื่อว่า **"Made in New York Jazz Competition"**

ศิษย์เก่าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ผู้มีดีกรีอาจารย์พิเศษของวิทยาลัย **"ป่าไม้ เชิดเกียรติศักดิ์"** ไปคว้ารางวัลรองชนะเลิศอันดับที่สองในรายการนี้ ซึ่งการประเมินใช้วิธีนับผลโหวตจากนักดนตรีทั่วโลกผ่านโซเชียลมีเดีย เมื่อผ่านรอบผลโหวตก็จะเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศ ที่มีนักดนตรีแจ๊สระดับโลกเป็นผู้ประเมินผลรางวัลในลำดับที่ ๑-๓ โดยไม่ต้องไปแสดงต่อหน้า

การที่คนไทยสามารถไปคว้ารางวัลระดับนานาชาติเช่นนี้ ได้สร้างแรงกระเพื่อมให้สังคมแจ๊สของไทย สร้างความภูมิใจให้แก่ผู้เข้าแข่งขันและผู้เกี่ยวข้อง แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เป็นการจุดประกายและปูทางให้คนรุ่นใหม่ของไทยเชื่อว่า... เราก็ทำได้เช่นกัน

โดยครั้งนี้ วารสารเพลงดนตรีได้รับเกียรติจาก **อาจารย์นพดล ถิรธราดล** (หรือ 'จารย์หลง ของเด็กแจ๊ส) รองคณบดีฝ่ายบริการวิชาชีพ และเป็นอาจารย์สอนดับเบิลเบส ประจำสาขาวิชาดนตรีแจ๊ส มานั่งพูดคุยกับ ป่าไม้ เชิดเกียรติศักดิ์ เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ด้านดนตรีให้แก่นักเรียน นักศึกษา และผู้อ่านทุกๆ ท่าน ทำให้บรรยากาศในการสัมภาษณ์ครั้งนี้ เป็นแบบสบายๆ แบบครูกับลูกศิษย์คุยกัน ฟังแล้วเพลิดเพลิน แต่เปี่ยมไปด้วยความรู้

อ.นพดล: เล่าความเป็นมาของคุณให้ฟังหน่อย

ป่าไม้: ชื่อจริงผมคือ ป่าไม้ เชิดเกียรติศักดิ์ ครับ ผมเรียน Pre-college ที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ จนจบชั้น ม.๖ แล้วก็เรียนต่อระดับปริญญาตรีที่วิทยาลัยนี่แหละครับ สาขาดนตรีแจ๊ส

อ.นพดล: ใช่ ผมจำได้ว่าคุณเรียนตั้งแต่ Pre-college แล้วก็มาเรียนแจ๊สระดับปริญญาตรี ผมเองรู้สึกว่าคุณอยู่ที่นี่มานานมากๆ แล้วตอนนี้ทำอะไรอยู่บ้าง

ป่าไม้: ตอนนี้ผมก็เป็นอาจารย์พิเศษในสาขาดนตรีแจ๊สครับ สอนวิชาเมเจอร์กีตาร์ แล้วก็เป็นนักดนตรีอิสระครับ

อ.นพดล: ทำไมถึงเลือกเรียนสาขาแจ๊สล่ะ

ป่าไม้: จริงๆ ตอนแรกก็ไม่ได้คิดหรอกครับ แต่พอเข้ามาเรียนมัธยมปลายเห็นรุ่นพี่เล่นแล้วรู้สึกว่ามันอิสระดีครับ ก็เลยลองเรียนดู เรียนกับอาจารย์โย่ หรืออาจารย์พชร คุ้มชัยสกุล จากนั้นก็เรียนมาเรื่อยๆ ครับ จนจบ ม.๖ ก็ตัดสินใจเรียนแจ๊สครับ

อ.นพดล: รู้สึกอย่างไรบ้างตอนเรียนแจ๊สในช่วงปริญญาตรี ดีไหม ชอบหรือเปล่า

ป่าไม้: สนุกดีครับ

อ.นพดล: ชอบมากขึ้นเรื่อยๆ ไหม

ป่าไม้: ครับ ชอบมากขึ้นเรื่อยๆ เหมือนยิ่งเรียนแล้วยิ่งเจอปัญหาของตัวเองครับ ต้องรู้ว่าตัวเองควรจะแก้อะไรตรงไหน เหมือนข้ามด่านครับ แต่พอแก้ปัญหาได้แล้ว ก็รู้สึกสนุกที่เราทำได้ครับ

อ.นพดล: ก็หมายความว่า ดนตรีแจ๊สเป็นเหมือนดนตรีที่เรียนไม่รู้จบ มีเรื่องใหม่ๆ ให้เรียนรู้อยู่เสมอ

ป่าไม้: ใช่ครับ จนถึงตอนนี้ ก็ยังเหมือนมีด่านที่ต้องข้ามไปเรื่อยๆ ครับ

อ.นพดล: อาจารย์ว่านักดนตรีแจ๊สทั่วโลกก็เป็นอย่างนั้นนะ อย่าง Benny Green ที่มาเล่นที่ TIJC เมื่อ ๒-๓ ปีก่อน พอเขาเห็นใครเล่นดี ก็จะไปยืนดู และพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้แบบไม่ถือตัวว่าตัวเองก็คือระดับโลกคนหนึ่ง ดูเขาพร้อมและอยากเรียนรู้จากคนอื่น ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นใครก็ตาม

ตอนที่คุณเรียนแจ๊สได้ทำอะไรอีกบ้าง เช่น เล่นดนตรีกลางคืน

ป่าไม้: จริงๆ ตอนเรียนไม่ค่อยได้เล่นเท่าไหร่ครับ เล่นน้อย ที่เล่นอยู่ก็มีที่ Brown Sugar กับที่โรงแรมโอเรียนเต็ล แค่วันเดียวครับ ช่วงนั้นไม่ได้ทำงานมากครับ เพราะกลัวว่าถ้าทำงานก็จะแบ่งเวลาไม่ได้ ผมทำอะไรหลายๆ อย่างพร้อมกันไม่ค่อยได้ครับ

อ.นพดล: เห็นเคยแข่ง Thailand Jazz Competition ของ TIJC ด้วยใช่ไหม แข่งไปกี่ครั้งกว่าจะได้รางวัล

ป่าไม้: โห... ใช่ครับ การแข่งขัน TIJC จะมีสองรุ่นนะครับ รุ่น Junior และรุ่น Open ครับ รุ่น Junior ผมได้ครั้งที่สามครับ ครั้งที่หนึ่งและสองไม่ได้ ส่วนรุ่น Open ก็เหมือนกันครับ ได้ครั้งที่สาม แข่งแพ้มาทั้งหมดสี่ครั้งครับ (หัวเราะ) แต่ผมเหมือนคิดว่า ต้องเอาอีกครับ ไม่ใช่จนกว่าเราจะชนะนะครับ แต่จนกว่าจะโอเคว่าเราทำดีที่สุดแล้ว คือจริงๆ แล้วครั้งที่สาม ในรุ่น Open ผมคิดว่าจะแข่งครั้งสุดท้ายแล้วครับ คือ ได้หรือไม่ได้ ก็ไม่คิดจะแข่งต่อแล้วครับ เพราะกะว่าจะหาลู่ทางอื่น และอยากให้โอกาสเด็กๆ รุ่นใหม่กว่าผมบ้างครับ

อ.นพดล: แล้วทำไมถึงลงแข่ง

ป่าไม้: จริงๆ ตอนลงครั้งแรก ผมไม่คิดอะไรเลยครับ อาจารย์พชร คุ้มชัยสกุล เป็นคนบอกให้ผมสมัครแข่งเพื่อหาประสบการณ์

อ.นพดล: เหมือนวัดฝีมือตัวเองดูด้วยใช่ไหม

ป่าไม้: ใช่ครับ พี่เขาบอก ลองลงแข่งสิ ตอนนั้นผมเรียนอยู่ประมาณ ม.๖ หรือปีหนึ่งครับ

อ.นพดล: ไม่มั่นใจความสามารถตัวเองเหรอ

ป่าไม้: ไม่มั่นใจครับ เพราะคิดว่าถ้าลงไปก็แพ้ครับ แล้วสุดท้ายก็แพ้จริงๆ ครับ ตอนแรกๆ ก็แย่เหมือนกันครับ แต่พอเราแพ้เยอะๆ เข้า มันก็จะเริ่มมีภูมิต้านทาน เราจะเริ่มเก็บประสบการณ์จากใบคอมเมนต์ของกรรมการระดับโลก แล้วก็แก้ตามจากคำแนะนำนั้นครับ มีเท่าไหร่ก็แก้ตามนั้นหมดครับ

อ.นพดล: แสดงว่าการแพ้ก็เป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง ได้เรียนรู้อะไรบ้าง

ป่าไม้: อย่างแรกเลยคือ เราต้องไม่คิดว่า 'แพ้' เป็นสิ่งที่แย่ครับ เราต้องคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ดีกว่า 'ชนะ' ด้วยซ้ำครับ ทำให้เรามองเห็นในบางมุมเมื่อมีคนที่ทำได้ดีกว่าเรา จะเห็นว่านี่คือสิ่งที่เราควรทำได้เหมือนกัน แล้วเราก็ทำตามครับ

อ.นพดล: อาจารย์ว่า จริงๆ คนแทบทั้งโลกนะ **'เรียนรู้ชีวิตจากการแพ้มากกว่าการชนะ เพราะการชนะไม่ค่อยได้สอนอะไรเรามากหรอก มันมีแต่ได้กับได้ มันเหมือนเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ที่เหมือนต้องต่อสู้ จึงจะเรียนรู้'** ไม่อย่างนั้นชีวิตน่าเบื่อตายเลย มีแต่ชนะ เหมือนพระเจ้าให้พรมา อาจารย์ว่าไม่สนุก

หลังจากแข่ง TIJC ทำไมถึงตัดสินใจลงแข่งรายการ Made in New York Jazz Competition อีก

ป่าไม้: การแข่งขันนี้คือการแข่งขันดนตรีแจ๊สทางออนไลน์ครับ มีการส่งคลิปเข้าไปให้กรรมการเลือก มีอยู่ด้วยกัน ๗ หมวดครับ Solo instrumental, Solo vocal, Small band, Big band, Composer, Arrangement และ Gismart ครับ ผมลงที่ Solo instrumental ครับ จริงๆ เราจะเลือกเล่นเป็นวงหรือคนเดียวก็ได้ แต่เนื่องจากเพื่อนๆ ไม่มีใครว่าง เพราะเป็นช่วงเปิดเทอม ผมเลยเลือกเล่นคนเดียวครับ เล่นเพลง Zhivago ของ Kurt Rosenwinkel เป็นเพลงที่อยากเล่นอยู่แล้ว แต่แทบจะไม่มีเวลา เพราะใกล้หมดเขตด้วยครับ ผมเลยต้องรีบลงซ้อมประมาณหนึ่งสัปดาห์ครับ

อ.นพดล: ตอนลงแข่ง รู้ไหมว่าใครเป็นกรรมการ วิธีการแข่งขันเป็นอย่างไร กรรมการให้คะแนนอย่างไร

ป่าไม้: รู้ครับ หลังจากส่งคลิปเข้าไปก็ให้คนข้างนอกโหวตจากทั่วโลกเลยครับ ซึ่งผมได้คะแนนโหวตมากที่สุด ในหมวด Solo instrumental ครับ เลยได้เข้ารอบสุดท้าย ซึ่งในรอบสุดท้ายนี้ เขาก็จะรวบรวมทั้ง ๗ หมวด มาตัดสินกันอีกครั้งว่าใครจะได้ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ครับ

อ.นพดล: กรรมการมีใครบ้าง

ป่าไม้: มี Mike Stern, Randy Brecker และ Lenny White ครับ

อ.นพดล: ชนะแล้วได้อะไรบ้าง

ป่าไม้: ชนะที่หนึ่ง ได้รับเงินรางวัล ๑๐๐,๐๐๐ บาท ครับ เท่ากับของ TIJC เลยครับ (หัวเราะ) ได้ตั๋วเครื่องบินไปนิวยอร์ก และ Jewelry ของ Alex Soldier ชนะที่สอง ได้ Software Piano และ Keyboard ของ Kawai ครับ แต่ที่สาม ไม่ได้อะไรเลยครับ

อ.นพดล: ก็ได้มีคนรู้จักเราไง มีคนเห็นเราในนั้น ซึ่งหมายถึงเห็นทั่วโลกเลยนะ ตอน Mike Stern ประกาศชื่อของป่าไม้ อาจารย์ฟังแล้วเหมือนไม่ใช่ชื่อป่าไม้ ฟัง

ยากมาก (หัวเราะ) แต่ Mike Stern จริงๆ เขามาเล่นที่เมืองไทย ๒-๓ ครั้งแล้ว พอชนะแล้วเป็นอย่างไรบ้าง

ป่าไม้: ดีใจครับ ผมไม่รู้ว่าตัวเองเข้ารอบ จนเขาประกาศ finalist ไปแล้ว เขาแท็กมาว่าผมติดที่สาม จึงรู้ครับ ผมประทับใจมาก เพราะตอนแรกคิดว่าตัวเองตกรอบไปแล้ว

อ.นพดล: อะไรคือเหตุผลที่เข้าไปแข่ง

ป่าไม้: เหมือนกับเราอยากรู้ครับว่าถ้าเราแข่งระดับอินเตอร์เราจะเป็นอย่างไรจริงๆ ตอนส่งไปก็ไม่ได้คิดครับ ผมส่งไป ๓ งานครับ งานที่โปแลนด์ งานที่อิตาลี และงานที่นิวยอร์กครับ งานของที่อิตาลีกับนิวยอร์กเป็นการแข่งออนไลน์ครับ แล้วรายการแข่งของอิตาลี เขามีรับเข้ารอบ ๘ คนครับ ผมได้เป็นคนที่ ๘ ครับ (หัวเราะ)

อ.นพดล: ก็ไม่เลวนะ งานนั้นชื่องานอะไร

ป่าไม้: ชื่องาน "7 Virtual Jazz Club" ครับ

อ.นพดล: แล้วของโปแลนด์ล่ะ

ป่าไม้: โปแลนด์ไม่ได้แข่งครับ เพราะผมขอวีซ่าไม่ทัน ต้องไปแข่งที่นั่นครับ

อ.นพดล: ดีแล้วล่ะ เพราะอาจารย์เองก็จัดการแข่งขันในงาน TIJC โดยหวังว่าการแข่งขันจะกระตุ้นนักดนตรีได้มีสนามประลองฝีมือ การมีคนมาประเมินเรา จะทำให้เราเกิดการพัฒนาทางอ้อม แต่เมื่อจัดมาถึงปีนี้ ปีที่เก้าแล้ว ก็อยากเห็นเด็กๆ ของเราไปท้าพิสูจน์โลกที่มันกว้างขึ้น ซึ่งตัวอาจารย์เองก็เคยพยายามหลายๆ ครั้ง กระตุ้นให้เด็กๆ ไปประกวดต่างประเทศ สุดท้ายก็มีคนทำได้จริงๆ ได้รางวัลจริงๆ ถือเป็นก้าวสำคัญที่นอกเหนือไปจากการได้รางวัลอย่างที่ป่าไม้พูดไว้นั่นแหละ อาจารย์ก็คิดว่าการประกวดให้อะไรเราอีกมาก ไม่เกี่ยวกับแพ้ชนะเลย เราจะเป็นตัวอย่าง เหมือนเป็นคนแรกที่ไปเปิดประตูให้น้องๆ เห็นว่า เนี่ย ประตูมันเปิดได้นะ แล้วอาจารย์ก็เชื่อว่าจะต้องมีคนเดินตามรอยคุณมากขึ้นไปอีก อาจารย์รอมานานแล้ว แต่ต้องยอมรับว่าเด็กไทยค่อนข้างเขิน ไม่กล้า ถ่อมตัว เหมือนคิดว่าส่งไปก็คงไม่ชนะ ไม่ได้อะไรหรอก เหมือนป่าไม้ที่เข้ารอบยังไม่รู้ตัวเลย เพราะส่งไปสนุกๆ เอาประสบการณ์

ตั้งแต่ป่าไม้เริ่มเรียนแจ๊ส ได้เข้าร่วมแข่งขัน TIJC จนมาถึงการแข่งขันล่าสุดนี้ มองว่าการแข่งขันให้อะไรเราบ้าง

ป่าไม้: การแข่งขัน มันมีแต่ให้กับให้ครับ อยู่ที่มุมมองเลยครับ คืออย่าไปคิดว่าการแพ้มันแย่มาก อยากให้คิดว่า **'การแพ้ จริงๆ มันไม่แย่หรอกครับ ใครๆ เขาก็แพ้กันครับ'** อย่าคิดว่าเราไปแข่งกับคนอื่น ให้คิดว่าเราแข่งกับตัวเอง คิดว่าเราทำได้ดีหรือเปล่า ครั้งแรกไปประกวดอาจจะตื่นเต้น เราก็ต้องคำนึงถึงการควบคุมการตื่นเต้นนี้เป็นจุดหนึ่งครับ เราสามารถเล่นได้ ๑๐๐% ของเราหรือเปล่า ให้เหมือนเราขึ้นไปซ้อมบนเวทีให้เป็นเวทีของเรามากกว่าครับ

อ.นพดล: ฝรั่งหลายคนที่เติบโตขึ้นมาได้ด้วยการแข่ง เช่น Lage Lund และ Ben Williams พวกนี้ทั้งหมดแข่งมาตลอด ดูอย่าง Ben Williams ตอนหลังได้รางวัล Grammy Awards กับ

Pat Matheny ด้วยซ้ำ ซึ่งอาจารย์ว่าทัศนคติในการมองการแข่งขันมันสำคัญนะ ถ้ามองว่าเป็นการแข่งขันแบบมีแพ้มีชนะ มันก็จะสะท้อนแต่มุมลบ แต่ถ้าเรามองโลกให้เป็นบวกได้ คิดเสียว่ามีคนสร้างสนามให้เราแสดง มีคนวัดผลให้เรา มีคนประชาสัมพันธ์ตัวเราให้คนอื่นได้รู้จัก แถมยังมีคนจัดลำดับให้ด้วยว่าเราอยู่ตรงไหน ดูสิไม่ต้องจ่ายอะไรเลย มันคุ้มยิ่งกว่าคุ้ม ถูกไหม

อนาคตคิดจะทำอย่างไรต่อไป การเล่นดนตรีแจ๊ส ยังมุ่งมั่นจะเดินหน้าต่อไปหรืออะไร ตอนนี้อายุเท่าไหร่แล้ว

ป่าไม้: ไปต่อครับ เดี๋ยวก็ส่งแข่งอีกครับ ตอนนี้อายุ ๒๕ ปีครับ

อ.นพดล: ยังมีเวลาที่จะศึกษาตัวเองอีกเยอะ

ป่าไม้: ผมว่าจะไปเรียนก่อนครับ ยังรอภาษาอังกฤษอยู่ครับ

อ.นพดล: ด่านสำคัญเลย ค่อยๆ ทำไป ป่าไม้มีอย่างอื่นจะเสริมไหม

ป่าไม้: ฝากถึงเด็กๆ ครับ ว่างาน TIJC เป็นสื่อการสอนที่ดีมาก ส่งไปแข่งกันเถอะครับ มันช่วยเราจริงๆ ทำให้เรากระตือรือร้นขึ้นด้วย ส่วน Master Class สามวันของศิลปิน หรือ Jazz Camp สำคัญมากครับ ไม่ได้สำคัญที่ว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาสอนนะครับ แต่แค่เราได้เข้าไปดูใกล้ๆ ก็คุ้มมากแล้วครับ กว่าที่ผมจะมาถึงตรงนี้ได้ สิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์อันล้ำค่าในชีวิตของผมมากๆ ครับ ขอบคุณครับ

TPO V.S. Donald Harrison สัมผัส จิตวิญญาณ JAZZ ในงาน TIJC 2017

เรื่อง: นฤตย์ เสกธีระ (Narit Sektheera)
บรรณาธิการบริหารหนังสือพิมพ์มติชน

หอประชุมมหิดลสิทธาคาร มหาวิทยาลัยมหิดล วันนี้ มีคอนเสิร์ตพิเศษอีกแล้ว

ความพิเศษเกิดจากการแสดงที่ผสมผสานระหว่างวงแจ๊สระดับโลกกับวงไทยแลนด์ฟิลฮาร์โมนิกออร์เคสตร้า หรือ ทีพีโอ ของประเทศไทย

คอนเสิร์ตครั้งนี้ เป็นโปรแกรมหนึ่งในงานดนตรีแจ๊ส TIJC ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

งานดนตรีแจ๊สนี้ จัดขึ้นเป็นครั้งที่ ๙ เรียกชื่อ TIJC 2017

TIJC จัดขึ้นทุกปี แต่ละครั้งจัด ๓ วัน แต่ละวันอัดแน่นไปด้วยกิจกรรมทั้งการประกวด การให้การศึกษา และการแสดงแจ๊ส

แต่ละปี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์จะเชิญศิลปินแจ๊ส ทั้งระดับชาติและระดับโลก มาแสดงฝีมือให้เห็น

รวมทั้งการแสดงของวงแจ๊สของคนไทย ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นวงของมหาวิทยาลัยต่างๆ

อาทิ วงมหาวิทยาลัยมหิดล วงมหาวิทยาลัยศิลปากร วงมหาวิทยาลัยรังสิต วงจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ วงจากกองทัพเรือ ฯลฯ

รวมๆ กันคราวนี้ มีวงแจ๊สเข้าร่วมประมาณ ๖๕ วง

รศ.ดร.สุกรี เจริญสุข คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล บอกว่า แต่ละวงที่มา เพื่อเทิดพระเกียรติ **"พระบิดาแห่งดนตรีแจ๊สไทย"**... พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙

ส่วนศิลปินแจ๊สจากต่างประเทศที่เดินทางมาร่วมปีนี้ มีหลายคน อาทิ

Donald Harrison มือแซกโซโฟนแจ๊ส อเมริกันผิวสี พร้อมด้วยวงที่ประกอบด้วย **Zaccai Curtis** มือเปียโน **Darryl Staves, Jr.** มือกลอง **Max Moran** มือเบส

ยังมี **Shai Maestro / Desmond White Group** ที่ประกอบด้วย **Shai Maestro** มือเปียโน ชาวอิสราเอล **Desmond White** มือเบส **Kush Bayyan Abadey** มือกลอง

วง **Julian Lage Trio** ที่มี **Julian Lage** อเมริกัน มือกีตาร์แจ๊สชั้นแนวหน้าของโลก หัวหน้าวง **Eric Doob** มือกลอง **Jorge Roeder** มือเบส

รวมถึง **Magos Herrera** นักร้อง และ **Keith Jackson** นักทรอมโบน เป็นต้น

ปีนี้ งาน TIJC 2007 จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๒๗-๒๙ มกราคม ๒๕๖๐

วันที่เดินทางไปชมการแสดง คือวันที่ ๒๘ มกราคม

ตลอดทั้งวันที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีกิจกรรมแจ๊สเต็มพิกัด เวทีกลางแจ้งมีการแสดงแจ๊สจากวงดนตรีที่มาร่วม

พอตกเย็นประมาณ ๑๖.๐๐ น. การแสดงระหว่างทีพีโอกับแจ๊ส วงโดนัลด์ แฮร์ริสัน ที่หอประชุมมหิดลสิทธาคาร ก็เริ่ม

ก่อนหน้านี้ หากใครได้ชมเฟซบุ๊กที่สัมภาษณ์ รศ.ดร.สุกรี คงทราบว่า นักดนตรีแจ๊สระดับโลกมีความพิถีพิถัน เขาคัดสรรเวทีที่จะเดินทางมาร่วมแสดง

ไม่ใช่มีสตางค์อย่างเดียวแล้วจะจ้างใครมาแสดงก็ได้

ก่อนการแสดง โดนัลด์ แฮร์ริสัน มีกำหนดว่าจะมาแสดงเดี่ยวในงาน TIJC แต่พอเดินทางมาชมฝีมือของทีพีโอแล้วเปลี่ยนใจ

เขากลับไปชักชวนเพื่อนร่วมวงที่เหลือให้มาแสดงด้วย

ถือเป็นเครื่องรับประกันฝีมือของทีพีโอว่า โลกดนตรียอมรับ... น่าภาคภูมิใจ

การแสดงในหอประชุมมหิดลสิทธาคารวันนั้น มี **พ.อ. ประทีป สุพรรณโรจน์** เป็นวาทยกร โดย **Omiros Yavroumis** เป็นหัวหน้านักดนตรี

เริ่มการแสดงด้วยบทเพลงพระราชนิพนธ์ของรัชกาลที่ ๙ ทั้งบทเพลง **Old-Fashioned Melody** (เตือนใจ) บทเพลง **Lullaby** (ค่ำแล้ว) บทเพลง **Echo** (แว่ว) และบทเพลง **I Think of You** (สายลม)

บทเพลงเหล่านี้เคยฟังมาแล้วหลายเที่ยวหลายรอบ ฟังเท่าไหร่ๆ ก็ไม่รู้เบื่อ

ไม่ว่าจะเป็น Old-Fashioned Melody บทเพลงพระราชนิพนธ์ลำดับที่ ๓๘ ของรัชกาลที่ ๙ ที่เรียบเรียงใหม่โดย **ปิยวัฒน์ หลุยลาภประเสริฐ** ศิษย์ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล นี่เอง

ต่อมา **อาจารย์คม วงษ์สวัสดิ์** บรรเลงเปียโนในบทเพลง Lullaby เพลงพระราชนิพนธ์ลำดับที่ ๒๔ แล้วตามด้วยบทเพลง Echo เพลงพระราชนิพนธ์ลำดับที่ ๔๑ โซโลแซกโซโฟนโดย **เศกพล อุ่นสำราญ** หรือ **โก้ มิสเตอร์แซกแมน**

ใครที่เคยฟัง มิสเตอร์แซกแมน โซโลแซกโซโฟนในบทเพลงนี้ เมื่อคอนเสิร์ต **"สายธารพระราชไมตรี"** เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๙ แล้วมาฟังการบรรเลงครั้งนี้จะพบว่า ไม่เหมือนกัน

ความไม่เหมือนกันเช่นนี้ เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของบทเพลงที่ได้ยิน

ความสนุกสุดเหวี่ยงในช่วงต้นการแสดง คือการประชันกันระหว่าง **อาจารย์กฤษดิ์ บูรณวิทยวุฒิ** กับ **โก้ มิสเตอร์แซกแมน** ในบทเพลง I Think of You บทเพลงพระราชนิพนธ์ลำดับที่ ๒๕

ดูเหมือนแฟนๆ ทีพีโอจะเคยชมการแสดงของทั้งคู่มาแล้ว ดังนั้น เมื่ออาจารย์กฤษดิ์ กับมิสเตอร์แซกแมน เดินออกมาหน้าเวที เสียงปรบมือก็กระหึ่ม

ยิ่งเมื่อบทเพลงเริ่มต้น ตามด้วยการโซโลประชันกันของนักเป่าชั้นครู บรรยากาศของหอประชุมมหิดลสิทธาคารก็อุดมไปด้วยความมันส์

มันส์ไปจนจบเพลง เรียกว่า มันส์ถึงหยดสุดท้ายจริงๆ

ต่อมา ด้านหน้าเวทีได้เพิ่มวงเครื่องเป่า ๓ แถว จำนวน ๑๒-๑๓ คน ขึ้นมา โดยแถวแรกเป็นหมู่แซกโซโฟน แถวกลางเป็นทรอมโบน และแถวหลังเป็นทรัมเป็ต

จากนั้น วงทีพีโอเริ่มบรรเลงบทเพลง **Nutcracker Suite Op. 71** ประพันธ์โดย **Pyotr Ilyich Tchaikovsky** นักประพันธ์ชาวรัสเซีย (ค.ศ. ๑๘๔๐-๑๘๙๓)

บทเพลงนี้มาจากบัลเลต์เรื่อง Nutcracker ที่ไชคอฟสกีนี่แหละเป็นผู้ประพันธ์ขึ้น

เรื่อง Nutcracker กล่าวถึงคืนก่อนคริสต์มาส กับของขวัญที่สาวน้อยคลาร่าได้รับ คือ Nutcracker รูปตุ๊กตาทหาร และเมื่อตกกลางคืน หลังจากแขกเหรื่อกลับหมด เด็กสาวนอนหลับ แล้วความฝันต่างๆ ก็บรรเจิด

เรื่องราวของการต่อสู้ระหว่างตุ๊กตา Nutcracker ซึ่งภายหลังเป็นเจ้าชายกับหนูยักษ์ เกิดขึ้นอย่างตื่นเต้น และเมื่อหนูยักษ์พ่ายแพ้ สาวน้อยก็ได้ท่องเที่ยวกับเจ้าชายในดินแดน Sugar Plum Fairy

กระทั่งสุดท้าย สาวน้อยตื่นขึ้นในเช้าวันใหม่... จึงรู้ตัวว่าเรื่องราวทั้งหมดเป็นแค่ฝัน

บัลเลต์เรื่องนี้มีบทเพลงที่ไพเราะไชคอฟสกีคัดเอาหลายๆ เพลงในเรื่องมาทำเป็นชุด

ออกมาเป็นเพลง “สวีท” ชื่อ Nutcracker Suite Op. 71 ประพันธ์ขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๘๙๒

บทเพลงเริ่มต้นด้วย Overture ของ Nutcracker เสียงที่บรรเลงแม้ไม่ดังนัก แต่กระตุ้นให้เห็นภาพการตระเตรียมงานคริสต์มาส

ฟังแล้วรื่นรมย์ ไพเราะ

หลังจากบทเพลงจบลง วงดนตรีแจ๊สด้านหน้าก็เริ่มบรรเลง

เสียงทุ้มจากดับเบิลเบสสอดขึ้นมาทันที

เหลียวไปมองดูในสูจิบัตร พบว่าบทเพลงนี้เป็นบทเพลง Overture Nutcracker เหมือนกัน แต่เป็นการเรียบเรียงใหม่โดย **บิลลี สเตรย์ฮอร์น**

(Billy Strayhorn) นักเปียโนแจ๊ส ชาวอเมริกัน (ค.ศ. ๑๙๑๕-๑๙๖๗)

บิลลี เป็นนักแต่งเพลง นักเปียโนที่ร่วมงานกับ Duke Ellington นักประพันธ์เพลงแจ๊ส ชาวอเมริกัน (ค.ศ. ๑๘๙๙-๑๙๔๓) ในยุค ๑๙๔๐ ซึ่งแจ๊สบรรเลงเป็นวงใหญ่

โดยที่ Duke Ellington ได้ประพันธ์เพลง Nutcracker Suite ในสไตล์แจ๊สขึ้นมาด้วย

ว้าว... ใครนะช่างออกแบบคอนเสิร์ตเอา Nutcracker Suite ฉบับคลาสสิกเล่นสลับกับ Nutcracker Suite ฉบับแจ๊ส

นอกจากบทเพลงโอเวอร์เจอร์แล้ว ยังมีการประกบกันระหว่างบทเพลง **Marche** ฉบับคลาสสิก กับ **Peanut Brittle Brigade** หรือ Marche ฉบับแจ๊ส และ **Waltz of the Flowers** ฉบับคลาสสิก กับ **Dance of the Floreadores** หรือ Waltz of the Flowers ฉบับแจ๊ส

ช่วงเวลานี้ หมู่เครื่องเป่าที่ตั้ง ๓ แถว แถวหน้าเป็นแซกโซโฟน แถวกลางเป็นทรอมโบน และแถวหลังเป็นทรัมเป็ต ได้วาดลวดลายให้ได้ยิน

การสลับกันบรรเลงระหว่างทีพีโอกับวงแจ๊สด้านหน้า ทำให้รสชาติการฟัง Nutcracker Suite มีมิติหลากหลาย

มีคลาสสิก-มีแจ๊ส มีผิวขาว-มีผิวสี มียุโรป-มีอเมริกัน ฯลฯ

สรุปคือ มีความแตกต่างที่กลมกลืนกันเป็นอย่างดี

ฟังคอนเสิร์ตมาถึงพักครึ่ง มองเห็นความล้ำลึกของผู้จัด หวนระลึกถึงการผสมผสานสิ่งที่แตกต่างให้กลมกลืนกันได้ไม่ใช่เรื่องง่าย

แต่หากใครทำได้ ผลที่ออกมานั้นคุ้มค่าเกินกว่าจะบรรยาย

คอนเสิร์ตดำเนินเข้าสู่ช่วงที่สอง คราวนี้วงโดนัลด์ แฮร์ริสัน ออกมาท่ามกลางเสียงปรบมืออย่างชื่นชม

โดนัลด์ แฮร์ริสัน เกิดในนิวออร์ลีนส์ เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๐ และเติบโตขึ้นมาท่ามกลางสิ่งแวดล้อมดนตรีหลายรูปแบบ ทั้งวงเครื่องเป่า แจ๊สโมเดิร์น อาร์แอนด์บี ฟังก์ คลาสสิก รวมทั้งดนตรีแดนซ์

กระทั่ง โดนัลด์ แฮร์ริสัน สามารถสร้าง **"Nouveau Swing"** ซึ่งเป็นแนวดนตรีแจ๊สผสมดนตรีโมเดิร์นแดนซ์ นอกจากนี้ โดนัลด์ แฮร์ริสัน ยังเป็นผู้สืบทอดจิตวิญญาณแห่ง Congo Square ซึ่งเป็นวัฒนธรรมเริ่มต้นของแจ๊ส

Congo Square เป็นสถานที่ในนิวออร์ลีนส์ สหรัฐอเมริกา เป็นที่ที่ทาสในสมัยก่อนมารวมตัวกัน แล้วแสดงดนตรีและเต้นรำกันในวันที่ได้รับอนุญาตให้พักผ่อน

ดนตรีที่มีกลองเคาะจังหวะ และการเต้นรำพื้นบ้านที่ติดตัวมา ถูกนำมาปลดปล่อย กระทั่งภายหลังมีเครื่องดนตรีอื่นๆ มาผสมผสาน กลายเป็นวัฒนธรรมที่มีจิตวิญญาณ

เป็นจิตวิญญาณแห่ง Congo Square ที่ โดนัลด์ แฮร์ริสัน และกลุ่มของเขารับสืบทอด แล้วนำเอาจังหวะกลองแบบนั้นออกเผยแพร่ เป็นจังหวะพื้นฐานของแจ๊ส

และในคอนเสิร์ตครั้งนี้ โดนัลด์ แฮร์ริสัน ก็เปิดการแสดงด้วยเสียงกลอง

เป็นบทเริ่มต้นของ **Congo Square Mov. 1 & Mov. 3** ที่นำมาให้ทีพีโอบรรเลง

เสียงกลองที่ โดนัลด์ แฮร์ริสัน ตีด้วยความคล่องแคล่ว มีจังหวะที่เร่งเร้า รวดเร็ว แต่ไม่มีสะดุด

เมื่อการตีกลองตามวัฒนธรรม Congo Square สิ้นสุด เสียงปรบมือดังสวนขึ้นมาทันที

รอจนเสียงปรบมือซา พ.อ. ประทีป

> จากวงทีพีโอที่บรรเลง ส่งต่อให้วงแจ๊สรับต่อ เสียงแซกโซโฟนของ โดนัลด์ แฮร์ริสัน ที่เปล่งออกมา... แหม สุดบรรยาย

โบกไม้บาตอง วงทีพีโอเริ่มบรรเลงบทเพลง Congo Square

บทเพลง Congo Square อุดมไปด้วยเสียงเครื่องเป่า แต่จุดเด่นยังเป็นจังหวะที่ฟังคล้ายจังหวะกลองที่โดนัลด์ แฮร์ริสัน เพิ่งแสดงให้ชม

จากวงทีพีโอที่บรรเลง ส่งต่อให้วงแจ๊สรับต่อ เสียงแซกโซโฟนของ โดนัลด์ แฮร์ริสัน ที่เปล่งออกมา... แหม สุดบรรยาย

เสียงนี้ฟังช่างละมุน โลดแล่นไปด้วยการประสานของวงที่ฟังๆ แล้ว... คล้ายกับเสียงจังหวะกลองเมื่อสักครู่อีกแล้ว

หรือว่าถูกจิตวิญญาณจาก Congo Square เข้าครอบงำ

การแสดงดนตรีนับตั้งแต่ Congo Square เริ่มต้น เรื่อยมาจนถึงบัดนี้ ความรู้สึกของคลาสสิกเมื่อครั้งแรก ค่อยๆ เปลี่ยนเข้าสู่บรรยากาศแจ๊ส

การบรรเลงที่นักดนตรีแต่ละคน ไม่ว่าจะเป็น เปียโน ดับเบิลเบส รวมไปถึง แซกโซโฟน จะต้องโซโลสลับกัน เริ่มปรากฏให้ได้ยิน

และเมื่อบทเพลง Congo Square จบลง แล้วต่อด้วยเพลง **Be Bop** บรรยากาศทุกอย่างก็เข้าสู่แจ๊สเต็มตัว

ในช่วงท้าย วงโดนัลด์ แฮร์ริสัน ได้นำบทเพลงแจ๊สในอัลบั้ม Charlie Parker with Strings คัดมาบรรเลงให้ฟังส่งท้าย คือ **Autumn in New York** ประพันธ์โดย **Vernon Duke** (ค.ศ. ๑๙๐๓-๑๙๖๙) และบทเพลง **Everything Happens to Me** ที่ **Jimmy Carroll** เรียบเรียง

บทเพลง Autumn in New York แต่งแบบ Jazz Standard ส่วน Everything Happens to Me แต่งในสไตล์ Pop Standard ที่มาเรียบเรียงเป็นแจ๊ส

ทั้งสองเพลงฟังง่าย โรแมนติก เมื่อนักประพันธ์เพลงแจ๊สนำมาใส่สำเนียงแจ๊สเข้าไป ก็ยังคงความไพเราะ

สำหรับคอนเสิร์ตครั้งนี้ บทเพลง Everything Happens to Me ซึ่งเป็นเพลงส่งท้ายของวงโดนัลด์ แฮร์ริสัน ถือเป็นตัวแทนพัฒนาการเพลงแจ๊สที่เดินทางมาตั้งแต่ยุคนิวออร์ลีนส์จนถึงปัจจุบัน

แหะ แหะ มาฟังแจ๊สครั้งนี้ ได้ท่องเที่ยวตามยุคสมัยแจ๊ส

ทั้งยุคเริ่มต้น Congo Square เข้าสู่ยุคบิ๊กแบนด์ เข้าสู่ยุคบีบ็อป ไล่เรื่อยมาถึงสมัยนี้ที่ผ่านการผสมผสานอย่างมีเอกลักษณ์

หลังจากการแสดงของวงโดนัลด์ แฮร์ริสัน จบลง เสียงปรบมือกึกก้อง บรรดานักดนตรีเดินเข้าสู่ฉากหลัง ให้ความรู้สึกอาลัย อยากฟังอีก อยากฟังเพิ่ม

แต่คอนเสิร์ตมีเวลาจำกัด งานนี้ไม่มีอังกอร์

พ.อ. ประทีป สุพรรณโรจน์ เดินหน้าบรรเลงบทเพลงสุดท้ายที่ชื่อ **An American in Paris** ผลงานการประพันธ์ของ **George Gershwin** ชาวอเมริกัน (ค.ศ. ๑๘๙๘-๑๙๓๗)

บทเพลงนี้ George Gershwin ประพันธ์ขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๒๘ เป็นบทเพลงที่ผสมผสานยุโรปกับอเมริกันผ่านทางดนตรี

รูปแบบการประพันธ์ที่ใช้คือ ABA

ช่วงแรก บทเพลงดำเนินไปด้วยสีสันจังหวะเร็ว เครื่องเป่าทำหน้าที่อย่างโดดเด่น สไตล์การนำเสนอคล้ายสไตล์ของ Claude Debussy นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส

ช่วงนี้ทีพีโอกระหน่ำเสียง แม้จะฟังแล้วเหมือนเจี๊ยวจ๊าว สะท้อนบรรยากาศสับสน แต่ก็สนุกสนานไปตามจังหวะ เสียงเครื่องเป่า เสียงเครื่องสาย ฟังดูเข้าขา หลังจากนั้นบทเพลงก็เปลี่ยนเข้าท่วงทำนองอเมริกันบลูส์

จากปารีสที่ถักทอสีสันแบบเดอบูว์ซีเข้าสู่อเมริกันด้วยลีลาบลูส์

ฟังแล้วขัดแย้ง ฟังแล้วกลมกลืน ฟังแล้วดูดีแฮะ

วงทีพีโอบรรเลงบทเพลงนี้ก็ดี จากบทเพลงเมื่อตอนแรกที่เล่น Nutcracker Suite ที่ต้องเว้นวรรคให้วงแจ๊สเข้ามาสลับกันแสดง

มาสู่บทเพลงนี้ ที่ทีพีโอใส่ฝีมือเข้าไปเต็มๆ... ฟังแล้วสนุกสุดๆ

บทเพลง An American in Paris ในท่อนแรกย้อนกลับมาบรรเลงอีกครั้ง สำเนียงของยุโรปปรากฏให้ได้ยิน กระทั่งเข้าสู่ช่วงจบ ผู้ฟังจึงได้ยินทำนองอเมริกันบลูส์อีกครั้งเป็นการส่งท้าย

บทเพลงจบลงอย่างน่าประทับใจ... สอดรับกับเสียงปรบมือจากผู้ฟังที่กึกก้องหอประชุมเช่นเคย

การแสดงคอนเสิร์ตในหอประชุมมหิดลสิทธาคารครั้งนี้ กระตุ้นให้อยากฟังการแสดงที่เหลือ ณ สนามหญ้า ในสวนพฤกษาดุริยางค์ ของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

จากเดิมที่คิดว่าจะกลับบ้านเร็ว แต่ในที่สุด เสียงดนตรีก็รั้งให้ดำรงอยู่ จึงได้ฟังวงแจ๊สบรรเลงต่อเนื่องไปอีกจนดึก

ดึกจนถึงวงสุดท้ายของรายการ

วงแจ๊สจากอิสราเอล ที่มี **Shai Maestro** นักเปียโนเป็นตัวเอก

Shai Maestro ได้ใช้นิ้วทั้งสิบปูพรมลงบนคีย์บอร์ด และเนรมิตเมโลดี้ที่พลิ้วไหว สวยงาม จากเปียโนที่วางอยู่เบื้องหน้า ท่ามกลางเสียงประสานจากเครื่องดนตรีชิ้นอื่นตามรูปแบบของแจ๊ส

ใครที่รอคอยการแสดงนี้มาถึงเวลานั้น รับรองว่าไม่ผิดหวัง

การแสดงในวันนั้นจบลงอย่างงดงาม การขับกล่อมส่งท้ายได้ให้ความสุขแก่ทุกคนที่อยู่ภายในงาน Thailand International Jazz Conference 2017 ที่คอแจ๊สรู้จักกันดี

งาน "TIJC" ที่จัดติดต่อกันมาทุกปี เป็นเวลา ๙ ปีแล้ว

งาน "TIJC" ที่ให้โอกาสคนไทยได้สัมผัสของจริง... สัมผัสแจ๊ส

สัมผัสกับจิตวิญญาณแจ๊ส จริง จริง